

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. P., narozený X, bytem P.,

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor dopravy a
silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 304 13 Plzeň,
v řízení o žalobě ze dne 24.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2019 č.j. PK-
DSH/11572/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 24.1.2020 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2019 č.j. PK-DSH/11572/19 a zrušení celého rozhodnutí č.j. PK-DSH/11572/19 ze dne 26.11.2019 doručeného dne 7.12.2019, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk (dále jen **správní orgán I. stupně**)

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

č.j. DOP/6389/2019-DSA, jímž mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. **V žalobě** namítal žalobce neúplnost, nejasnost a zmatečnost výroku napadeného rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a nezákonnost výše uložené pokuty. Dále uvedl, že se žalovaný nevypořádal kromě jiného s fakty vyplývajícími z odvolání, spisu a již proběhlých jednání, čímž mělo dojít v řízení k procesní vadě. Poté uvedl svou stručnou verzi průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Zejména uvedl, že nebyl řidičem vozidla v době spáchání přestupku, tím byl někdo ze skupiny osob zahrnující jeho dceru a její spolužáky, kteří jsou cizí státní příslušnosti (Kanaďan, Němec); ti se měli v řízení střídát. Ačkoliv nemohl z fotografie osobu řidiče (pachatele přestupku) identifikovat, poskytl správnímu orgánu I. stupně kontaktní údaje obou cizinců. Jelikož jeho znalost jazyka anglického a německého společně s faktem, že neměl brýle a jeho rukopis je nečitelný, požádal pracovníky správního orgánu I. stupně, aby si potřebné údaje opsali sami z jím poskytnutých dokumentů. I přes to, že veškeré tyto překážky správnímu orgánu I. stupně sdělil, ten měl žalobcem navrhované řešení odmítnout s tím, že je nutné, aby tak učinil sám. Takto vyplněný tiskopis poté pracovníci správního orgánu I. stupně odmítli převzít z důvodu neúplnosti a absence údaje data narození. Později na další výzvu správního orgánu I. stupně žalobce upřesnil, že řidičem v době spáchání přestupku měl být pan X.X., kterého rovněž požádal o napsání sdělení o řízení auta. Správní orgán I. stupně mezitím odeslal dopis na, jak uvedl žalobce, "vlastní rukou" zkomolené jméno, který se vrátil nedoručený, na čemž, jak uvedl žalobce, nesl vinu právě správní orgán I. stupně. Žalobce v této souvislosti namítal, že správní orgán I. stupně měl učinit pouze formální kroky ke zjištění totožnosti skutečného pachatele přestupku. Za nezákonnost označil rovněž fakt, že správní orgán I. stupně věc podezření z přestupku předčasně odložil, přestože mu bylo podáno vysvětlení a sděleny údaje o řidiči a přešel k postihu provozovatele, což shledal žalobce nesprávným, neboť v takovém případě nemá provozovatel možnost se vyvinut, což považoval za rozpor s právem. Dále označil žalobce jednání správních orgánů za obstrukční a nezákonné z důvodu nedůvěry k jím předaným informacím. Ke zpochybňovanému doznání psaného v německém jazyce panem X žalobce uvedl, že o jeho sepsání požádal prostřednictvím své dcery a jeho pravost se dá ověřit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce rovněž usoudil, že žalovaný při rozhodování nebyl vůbec s jeho případem seznámen, o čemž mělo svědčit tvrzení žalovaného, kdy uvedl: *„Pokud odvolatel nebyl schopen psát čitelně běžným písmem, mohl psát velkými tiskacími písmeny či na počítači, nebo požádat třetí osobu o sepsání podání.“* - což bylo žalobcem dne 3.10.2018 učiněno osobně, avšak ze strany správního orgánu I. stupně odmítnuto. Následné chyby v psaní jména tak měly být nesprávně přičítány žalobci. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a **současně navrhl provedení důkazu přiloženými listinami k žalobě a výsledky jím navržených osob.**
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného** ze dne 26.11.2019 č.j. PK-DSH/11572/19 bylo výrokiem I. k odvolání žalobce změněno dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19.8.2019 č.j. DOP/6389/2019-DSA, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

provozu na pozemních komunikacích), za což mu byla dle § 125f odst. 4 za využití § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta 1 500 Kč a dále náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč tak (dále také **předmětný přestupek**), že:

- 1) se na straně 1 rozhodnutí do výroku rozhodnutí za slova „se uznává vinným“ - doplňují slova „z přestupku“
- 2) se na straně 1 rozhodnutí do výroku rozhodnutí za slova „Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit tím, že jako provozovatel“ doplňují slova „vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu“.
- 3) se na str. 1 a 2 rozhodnutí z výroku rozhodnutí bez náhrady vypouští text ve znění:

„Vzhledem k tomu, že v daném případě byly splněny podmínky pro postup dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, vyzval správní orgán provozovatele předmětného vozidla k uhrazení určené částky ve výši 800 Kč, která byla splatná do 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Současně byl provozovatel poučen o způsobu úhrady této částky. Přípis týkající se uvedené výzvy byl dne 18.9.2018 vypraven na adresu trvalého pobytu provozovatele vozidla. Ten si uvedenou písemnost převzal osobně dne 19.9.2018. Určená částka nebyla provozovatelem vozidla uhrazena. Pro případ neuhrazení určené částky byl provozovatel vozidla vyzván ve výše popsané výzvě k úhradě určené částky ke sdělení osoby řidiče vozidla v době spáchání předmětného přestupku, a to rovněž ve lhůtě 15 dnů od doručení této výzvy. Současně byl poučen, že takové sdělení se považuje za podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Dále byl poučen o způsobu, popř. místě podání tohoto vysvětlení, jakož i o dalším postupu správního orgánu, pokud osoba řidiče vozidla v době spáchání přestupku nebude provozovatelem sdělena (tedy že správní orgán již nebude mít další možnost, jak osobu tohoto řidiče zjistit, věc přestupku nezjištěného řidiče odloží a následně zahájí řízení o přestupku provozovatele vozidla). Dne 3.10.2018 provozovatel vozidla osobně doručil údaje o řidiči. Ty však byly neúplné a nepřesně čitelné. Dne 12.3.2019 byla proto provozovateli zaslána výzva k podání písemného vysvětlení, který na toto reagoval tím, že dne 3.4.2019 zaslal údaje dvou možných řidičů. I přes předchozí upozornění na tuto skutečnost, jedna z adres byla opět neúplná a nepřesně čitelná, proto bylo na adresu druhého řidiče zasláno dne 23.5.2019 předvolání k podání vysvětlení. Písemnost se však dne 5.6.2019 vrátila nedoručená s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý.“

Výrokem II. bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku potvrzeno.

Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 26.11.2019 mimo jiné vyplývá, že k předmětnému přestupku došlo dne 17.8.2018 v době okolo 17:03 hod., kdy nezjištěný řidič s vozidlem tov. zn. Škoda Fabia, RZ: X, jehož provozovatelem je žalobce, na vozovce pozemní komunikace I/20 v obci Nepomuk, ul. Plzeňská, v úseku cca od domu č. 233 k domu 580, ve směru jízdy na Plzeň, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 14 km/hod., když byla uvedenému vozidlu automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost jízdy 64 km/hod (při zvážení možné odchylky měření +/- 3 km/hod.), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Dále z něho vyplývá, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení určené částky nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

písemnému sdělení totožnosti řidiče, k níž mu předložil předtištěný formulář s údaji, které je nutno za tímto účelem uvést. Žalobce na výzvu sdělil, že vozidlo řídil pan X.X., trvale bytem v Kanadě, neuvedl však jeho datum narození ani PSČ, tedy údaje nezbytné k jeho identifikaci a kontaktování. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobce k opětovnému písemnému podání vysvětlení ohledně totožnosti řidiče, který opět reagoval dne 3.4.2019, kdy sdělil, že vozidlo projíždělo daným místem 2x, jednou jej řídil již zmíněný pan X a jednou pan X.X., bytem v Německu. Pan X opět nebyl identifikován datem narození, ani nebylo uvedeno PSČ. Pan X rovněž nebyl identifikován datem narození, adresa však byla kompletní. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně měl dostatek informací k tomu, aby kontaktoval alespoň pana X, vypravil na jeho adresu výzvu k podání vysvětlení. Zásilka obsahující výzvu se však správnímu orgánu ze Spolkové republiky Německo (dále jen **Německo**) vrátila s tím, že adresát byl na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně následně věc podezření z přestupku řidiče odložil a příkazem ze dne 26.6.2019 zahájil řízení vůči provozovateli vozidla - žalobci. Ten podal proti příkazu odpor, správní orgán I. stupně proto pokračoval v řízení a předvolal jej k ústnímu jednání, při němž měl žalobce uvést, že zmíněným řidičem neměl být X.X., nýbrž X. X. Správní orgán I. stupně následně ve věci rozhodl a shledal žalobce vinným z předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, s nímž se žalovaný vypořádal následovně. V napadeném rozhodnutí nejdříve odůvodnil změnu výroku I. pod body 1. – 3., kdy především doplnil či vypustil určitá slova nebo text tak, aby dostalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zákonným náležitostem, a to způsobem a v rozsahu, jenž správní řád dovoluje. Dále obsahovalo napadené rozhodnutí argumentaci žalovaného stran odvolání žalobce. V něm především žalovaný odkázal na znění § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu, kdy z uvedených dovodil povinnost žalobce, jaké konkrétní údaje uvést pro ztotožnění řidiče a liberalizování se z odpovědnosti za přestupek. Jelikož tak žalobce neměl ani po opakované výzvě učinit, respektive tak učinil až v době, kdy správní orgán I. stupně věc odložil a pokračoval v řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, tj. žalobcem, neshledal argumentaci žalobce ohledně laxního přístupu správního orgánu I. stupně ve vztahu k zjištění totožnosti řidiče důvodnou. Především v této souvislosti žalovaný zdůraznil, že žalobce po celou dobu uváděl neúplné (adresy) či nesprávné údaje (jméno X na místo X), na jejichž základě nebylo možné jím tvrzenou osobu řidiče kontaktovat a ztotožnit pro podání vysvětlení. Jelikož žalobce předložil čestné prohlášení pana X až po odložení věci a zahájení řízení s žalobcem, nemohl žalovaný k tomuto prohlášení přihlížet (§ 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích). Rovněž žalovaný zpochybnil pravost uvedeného prohlášení, avšak více se k tomu nevyjadřoval. Dále také popřel, že by z jeho strany došlo k cílenému a mechanickému vybírání pokut. Správní orgán I. stupně dle žalovaného pouze postupoval v zákonem vymezených mezích. K odlišné výši uložené pokuty ve výzvě ze dne 17.9.2019 a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že tato prvně uvedená částka byla určena ve výši, která by za porušení povinností řidiče hrozila v tzv. „blokovém řízení“, tedy, která by mohla být uložena příkazem na místě. Avšak v případě žalobce bylo rozhodnuto o výši pokuty rozhodnutím ve věci samé, tj. dle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy již předešlé vyčíslení nelze použít. Z výše uvedených důvodů následně žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 10.3.2020**, které bylo soudem zasláno žalobci, dále setrval na tvrzené povinnosti provozovatele vozidla sdělit **písemně** údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku dle § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, chce-li se vyhnout postihu za přestupek dle § 125f odst. 1) téhož zákona. Dále uvedl, že pokud jsou uvedeny nesprávné či neúplné údaje, jde takovéto pochybení k tíži provozovatele. Jelikož měl žalobce sdělit jména dvou v úvahu připadajících řidičů cizinců, přičemž údaje jedné osoby byly nesprávné, údaje druhé neúplné, nemůže být správnímu orgánu I. stupně kladeno k tíži, že předvolání k podání vysvětlení zaslal na jméno žalobcem nesprávně uvedené. Zhojení této vady žalobcem teprve v odvolacím řízení, jak uvedl žalovaný, již nemohlo mít na posouzení věci vliv, neboť v této fázi již nebylo možné se dle § 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích vrátit k postihu řidiče. Správnost údajů, jak tvrdil žalobce, si správní orgán I. stupně nemohl jakkoliv ověřit či chybějící údaje doplnit, neboť se jednalo o cizí státní příslušníky, kteří nepodléhají registraci v českém informačním systému obyvatel. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 26.11.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.3.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle doručenky bylo napadené rozhodnutí ze dne 26.11.2019 žalobci doručeno datovou schránkou dne 7.12.2019.
6. **V replice ze dne 1.4.2020 žalobce** navrhl provedení důkazu výslechem svědka paní S., své osoby a další osoby, jež mu nebyla známa, nicméně byla přítomna osobního jednání žalobce dne 3.10.2018. Rovněž připomněl neexistenci zápisu z prvního jednání před správním orgánem I. stupně. Dále uvedl, že k věci samé se žalovaný vůbec nevyjádřil a opakovaně poukázal na jím tvrzenou nevědomost žalovaného o podstatě žaloby. Dle tvrzení žalobce se mělo opět jednat o formální jednání „od stolu“ jako tomu mělo být v napadeném rozhodnutí.
7. **Ústního jednání konaného dne 12.11.2020** se zúčastnili žalobce a zástupce žalovaného. Při jednání setrval žalobce na žalobě i replice a zástupce žalovaného na rozhodnutí i písemném podání. Žalobce dále uvedl, že i nadále shledává obstrukční jednání ze strany správního orgánu, který si odmítl opsat údaje z jím předložených dokumentů dne 3.10.2018. K dotazu samosoudkyně o jaké dokumenty se jedná, žalobce soudu předložil německy psanou listinu ze dne 21.12.2017, kde byla uvedena adresa X.X., X. Na to samosoudkyně poznamenala, že je pochopitelné, že si úředníci odmítli přepsat adresu z uvedené listiny, pokud jim jí předložil. Současně upozornila také na to, že žalobci nic nebránilo v tom, aby buď pořídil kopii této listiny a předložil ji úřadu, případně měl adresy napsat buď prostřednictvím počítače a vytisknout je, event. napsat na psacím stroji. Na to žalobce uvedl, že toto řešení ho nenapadlo a ani mu nebylo úředníky nabídnuto. K návrhu na provedení důkazů poté žalobce sdělil, že nadále netrvá na jejich provedení. V závěru jednání žalobce setrval na důvodnosti své žaloby a žalovaný navrhl, aby žaloba byla pro její nedůvodnost zamítnuta.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

9. Dle § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“*
10. Podle § 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.“*
11. Dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích *„Provozovatel vozidla nesmí přikázat nebo svěřit samostatné řízení vozidla osobě, o které nezná údaje potřebné k určení její totožnosti.“*
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2019, soud však z níže uvedených důvodů shledal, že není důvodná.
13. První námitka žalobce směřovala vůči výroku napadeného rozhodnutí, které považoval za neúplné, nejasné a zmatečné. Ačkoliv soud souhlasí, že výrok napadeného rozhodnutí působí po zásahu žalovaného do rozhodnutí správního orgánu I. stupně poněkud „nelibě“, nemění to nic na tom, že žalovaný postupoval v souladu se správním řádem a napravil tímto způsobem drobné nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně (uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí), které nebylo možné považovat za důvodné pro zrušení tohoto rozhodnutí. Veškeré žalovaným provedené úpravy jsou odůvodněny a vysvětleny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je patrné, že se nejednalo o vady nijak závažného charakteru, aby zakládaly nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jestliže žalobce svou argumentaci opírá pouze o skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí nezní stručně, jako tomu bývá v případech, kdy není postupováno dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, je soud nucen mu připomenout, že odvolací správní orgán je oprávněn na základě uvedeného ustanovení správního řádu v zákonem vymezených mezích měnit rozhodnutí správního orgánu I. stupně (včetně odůvodnění) tak, aby odstranil některé vady, které je možné v řízení před odvolacím orgánem zhojit a pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V návaznosti na to soud tudíž konstatuje, že napadené rozhodnutí má veškeré zákonem předepsané náležitosti; současně lze z jeho výroku jednoznačným a přezkoumatelným způsobem určit, co žalovaný zamýšlel a na co reagoval. Jelikož žalobce neuvedl, v čem přesně považuje výrok napadeného rozhodnutí za nejasný či zmatečný,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

stejně jako neuvedl, v jaké části jej shledal neúplným, vypořádal se soud s touto námitkou rovněž toliko v rovině obecné. Jelikož soud neshledal ve výroku napadeného rozhodnutí žádný z žalobcem vytykánych nedostatků, shledal jeho námitku nedůvodnou.

14. Další námitka žalobce spočívala v tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný rozhodl bez dostatečného zjištění skutkového stavu věci, přičemž se neměl vypořádat s fakty vyplývajícími z odvolání, spisového materiálu a proběhlých jednání. V této souvislosti žalobce zejména zdůraznil, že dostal své povinnosti označit osobu, která byla v době spáchání přestupku řidičem jeho vozidla, a naopak správní orgány v tomto směru měly být laxní a nepostupovat v souladu se zákonem.
15. K namítanému soud uvádí, že žalobci byla dne 19.9.2018 doručena výzva k zaplacení určené částky za spáchání předmětného přestupku společně s poučením o možnosti se ze spáchání předmětného přestupku vyvinít způsobem, kdy měl žalobce označit osobu, která v době spáchání přestupku byla řidičem jeho vozidla. Společně s výzvou byl žalobci doručen i tiskopis pro eventuální sdělení údajů o osobě onoho řidiče. K uvedenému poskytl správní orgán I. stupně žalobci lhůtu 15 dní. Dne 3.10.2018 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení, v daném případě odevzdání tiskopisu dle § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Zde měl označit jako osobu řidiče pana X.X., trvale bytem v Kanadě. Podání vysvětlení dle § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích je založeno ve správním spise správního orgánu I. stupně na listě č. 7, kde je rovněž patrné, že žalobce neuvedl veškeré povinné údaje pro jednoznačnou identifikaci osoby řidiče a jeho kontaktování. Z důvodu nedostatečného uvedení potřebných údajů pro kontakt s tvrzenou osobou řidiče vyzval správní orgán I. stupně žalobce výzvou ze dne 11.3.2019 k doplnění chybějících údajů pro kontaktování jím označeného řidiče. V reakci na tuto výzvu žalobce v podání ze dne 31.3.2019 označil za možného řidiče opět nekompletními údaji pana X.X. a dále také pana X.X.; současně uvedl, že neumí anglicky ani německy a jména píše dle výslovnosti. Jelikož předložené údaje poskytovaly správnímu orgánu I. stupně možnost kontaktovat alespoň pana X, bylo mu zasláno dne 23.5.2019 předvolání k podání vysvětlení. Avšak tato zásilka byla správnímu orgánu I. stupně vrácena s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Z výše uvedených důvodů správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24.6.2019 dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky věc odložil a příkazem ze dne 26.6.2019 rozhodl o vině žalobce. Ten podal odpor, načež záhy do protokolu o ústním jednání uvedl, že správní orgán I. stupně nesprávně identifikoval řidiče „X“ namísto správně psané podoby jména „X“. Poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku, jakož provozovatele vozidla. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž dne 23.10.2019 zaslal čestné prohlášení pana X, ve kterém prohlašuje, že byl v inkriminované době řidičem vozidla pana žalobce právě on. K němu již nebylo ze strany žalovaného přihlíženo, a to zejména s ohledem na § 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích.
16. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou, neboť nelze přisvědčit jeho argumentaci zejména směřující vůči postupu správního orgánu I. stupně, který měl dle jeho názoru předčasně odložit věc a zahájit řízení s ním. Zejména se žalobce neztotožňuje s postupem správního orgánu I. stupně ohledně zjišťování identity osoby řidiče, který měl vozidlo řídit v době spáchání přestupku. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího

správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17.8.2016 č.j. 7 As 135/2016 – 17 „*Po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje sdělí, nemohou správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku; pokud následně vyjde najevo, že uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Správní orgány nečiní na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku.*“ Jak vyplývá z citované judikatury NSS, je to právě žalobce jako provozovatel vozidla, kdo má povinnost, chce-li se zbavit odpovědnosti za přestupek, označit skutečného pachatele přestupku, a to takovým způsobem, aby jej mohl správní orgán spolehlivě identifikovat a kontaktovat úřední cestou. Z žalovaným zaslaného tiskopisu pro podání vysvětlení v podobě sdělení údajů o řidiči, bylo jasné patrné, jaké údaje je za tímto účelem žalobce povinen uvést. Rovněž správně žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí dovozoval nutný minimální výčet těchto údajů z obecného právního předpisu (§ 37 odst. 2 správního řádu) jako z „pomůcky“. Jak však vyplývá z podání vysvětlení žalobce ze dne 3.10.2018 a 31.3.2020, ten nikdy neuvedl veškeré nutné údaje pro identifikaci řidiče či jeho kontaktování; poprvé (3.10.2018) uvedl jméno řidiče X.X. a podruhé (31.3.2020) označil osoby dvě, kdy kromě jmenovaného (uvedl X.X.) nesprávně napsal i jméno pana X.X., kdy po celou dobu uváděl jméno v podobě „X“. Poprvé se správné znění jména pana X objevilo až při jednání dne 29.7.2019, tedy v době, kdy bylo řízení s neznámým řidičem odloženo a pro znění § 125g zákona o provozu na pozemních komunikacích již nebylo možné v něm pokračovat. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12.3.2019 č.j. 15 A 130/2016 – 54 „*Lhůta stanovená podle § 125h odst. 6 ve spojení s odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, nemá prekluzivní (propadný) charakter. Pokud správní orgán I. stupně obdržel písemné podání sdělující údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku po uplynutí předmětné lhůty, avšak dříve než věc přestupku odložil, je povinen se takovým podáním zabývat a promítnout je do svého dalšího postupu, tj. předvolat označeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.*“ S ohledem na výše předestřenou argumentaci tak soud považuje za jednoznačné, že žalobce nedostal své povinnosti označit skutečného řidiče vozidla (pachatele přestupku) způsobem, který by umožnil správnímu orgánu I. stupně jej řádně identifikovat a kontaktovat pro další postup, ve lhůtě k tomu stanovené. K dodatečnému sdělení identifikace řidiče a správné podoby jeho jména došlo až po neúspěšném pokusu jej kontaktovat ze strany správního orgánu I. stupně, kdy bylo úřední psaní vráceno z důvodu, že se na dané adrese nikdo s takovým jménem nenachází. Správní orgán I. stupně tudíž vynaložil veškeré úsilí, které od něj bylo možné očekávat a zákonem vyžadováno, kdy zejména nerezignoval či neignoroval žalobcem předložené údaje a namísto toho jednal a vynaložil úsilí označeného řidiče kontaktovat. Jelikož však pouze chybou žalobce nebylo možné jím nesprávně identifikovanou osobu kontaktovat, rozhodl správní orgán I. stupně správně o odložení věci a pokračování řízení ve věci s žalobcem - provozovatelem vozidla. Soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou, neboť správní orgány obou stupňů postupovaly dle zákona a nezkrátily práva žalobce v žádném směru. Současně soud konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, o čemž svědčí spisový materiál, který popisuje celý skutkový děj od jeho počátku až do skončení správního řízení, kdy žalobce nenamítal,

vyjma laxního přístupu při zjišťování identity řidiče (což bylo vypořádáno výše), žádný jiný nedostatek ve zjištěném skutkovém stavu věci.

17. Tvzení žalobce, že mu nebyla poskytnuta fotografie zachycující vozidlo v době spáchání přestupku za účelem identifikace řidiče, shledal soud nedůvodným a vnitřně rozporným, neboť žalobce namítal výše uvedené a přitom tvrdil, že *„Bohužel fotografie mi byly předloženy se zastřeným spolujezdcem, s tím, že mi je vlastně nelze ukázat, když to evidentně nejsem já.“* Z tohoto tvrzení tak vyplývá skutečnost, že žalobci fotografie předložena byla, přičemž pro identifikaci řidiče byl omezen pouze zastřením části fotografie zachycující podobu spolujezdce, nikoliv řidiče. Současně je nutno uvést, že žalobce měl možnost nahlédnout do spisové dokumentace kdykoliv v průběhu správního řízení dle § 38 správního řádu. Rovněž je vhodné podotknout, že z pořízené fotografie není možné identifikovat řidiče vozidla, nicméně s jistotou lze identifikovat vozidlo, dle kterého lze dohledat provozovatele, který má povinnost znát identitu řidiče vozidla, jemuž ho zapůjčil [§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích].
18. Za neopodstatněné považuje soud i tvrzení žalobce ohledně jeho neznalosti anglického a německého jazyka spolu se špatným rukopisem a opomenutím brýlí, neboť žalobci nic nebránilo požádat jinou osobu než zaměstnance správního orgánu I. stupně, aby za něj tiskopis vyplnil. Rovněž mohl žalobce tiskopis předvyplnit již doma, či jak uvedl žalovaný, vyplnit jej hůlkovým písmem, případně měl možnost obrátit se na svoji dceru, s níž je nepochybně v kontaktu, aby mu napsala správná jména jejich přátel/spolužáků (i další potřebné údaje), kteří v předmětný den řídili vozidlo žalobce. Ačkoli bylo nabízeno, aby pracovníci správního orgánu I. stupně opsali žalobcem předložené údaje, ti by se však tím vystavili eventuální možnosti nesprávného či chybného opsání těchto údajů, které by poté vedlo k potížím v řízení plynoucím z jejich pochybení, tj. i správního orgánu I. stupně. Na tento postup tudíž soud nahlíží jako na preventivní a opatrný, což nijak nekoliduje se zákonnou úpravou či zásadou obsaženou v § 4 odst. 1 správního řádu. Rovněž nelze přisvědčit ani části týkající se neznalosti cizích jazyků žalobcem, jelikož k uvedenému nebyla jejich znalost nezbytná. Zde považuje soud za příhodné připomenout, že žalobce si byl pravděpodobně vědom způsobu, jakým je jméno pana X psáno, neboť při druhém podání údajů o řidiči sdělil, že píše jména dle jejich výslovnosti, což značí minimálně vědomost o jiné psané podobě jména. Tato domněnka je potvrzena v protokolu o jednání ze dne 29.7.2019, kde žalobce sdělil přesné znění jména i jeho písemnou podobu. Uvedené dále potvrzuje listina ze dne 21.12.2017, jež žalobce předložil soudu při jednání, kde je uvedena správná podoba jména pana X, kterou měl žalobce k dispozici již dne 3.10.2018. Jednání žalobce v tomto směru by bylo možno považovat i za snahu neumožnit zjištění řidiče jeho vozidla v době spáchání přestupku.
19. Dále nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že by správní orgán I. stupně odmítl od něho tiskopis s označením řidiče převzít, neboť ten je založený ve správním spise pod č.l. 7. Rovněž nelze souhlasit ani s tvrzením, že při dalším podání ze dne 31.3.2020 žalobce již pouze upřesnil, že vozidlo řídil pan X, jelikož v uvedeném podání byli opět uvedeni oba v úvahu přicházející řidiči. Na tomto místě soud, stejně jako žalovaný, odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.10.2015 č.j. 8 As 110/2015, který obsahuje vyjádřený názor NSS k tzv. řetězení označených osob, který vyúsťuje v neprospěch provozovatele vozidla, tj. v daném případě žalobce. Žalobce byl povinen označit s jistotou pouze jednu osobu, kdy

mu byla poskytnuta i dostatečná lhůta ke zjištění této informace např. od své dcery, která se s cizinci (tedy i řidiči) zná, jelikož se dle žalobce jedná o její spolužáky, a měla být v době spáchání přestupku také přítomna ve vozidle.

20. K tvrzení ohledně neprovedení úředního záznamu ze dne 3.10.2018 soud sděluje, že dostavení se žalobce na pracoviště správního orgánu I. stupně bylo považováno za podání vysvětlení dle § 125h odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kdy nebylo povinností správního orgánu I. stupně o tomto podání sepisovat úřední záznam, neboť podání vysvětlení proběhlo písemnou formou, tj. na předepsaném tiskopise určeném pro sdělení údajů o řidiči – pachateli přestupku.
21. K námitce směřující proti výši uložené pokuty soud odkazuje zejména na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný srozumitelně odůvodnil a vysvětlil, jakým způsobem došel k určení částky výše pokuty 1 500 Kč, na místo 800 Kč. Zejména byla důvodem pro tuto „změnu“ skutečnost, že prvně stanovená částka (tj. 800 Kč), sledovala právní úpravu dle § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích, tj. správní orgán I. stupně vyzval provozovatele vozidla k uhrazení částky, jejíž výše byla určena dle § 125h odst. 2 ve spojení § 125c odst. 7 písm. b) téhož zákona; současně byl provozovatel poučen o možnosti vyvinut se (tj. zbavit se odpovědnosti za přestupek) zákonem předvídaným způsobem, a to tak, že označí skutečného pachatele přestupku, tedy řidiče, který v inkriminované době řídil vozidlo provozovatele. Jelikož žalobce částku ve výzvě ze dne 17.9.2018 ve stanovené lhůtě neuhradil, ani jak bylo výše uvedeno, neoznačil skutečného pachatele předmětného přestupku, nemohl správní orgán I. stupně postupovat dle § 125h odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, ale naopak přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci samé. V takovém případě již dále nebyl vázán úpravou dle § 125h zákona o provozu na pozemních komunikacích (nelze uplatnit zásadu reformatio in peius), nýbrž byl povinen postupovat dále dle § 125f téhož zákona, kdy nebyl nadále vázán částkou určenou dle § 125h odst. 2 ve spojení § 125c odst. 7 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, nýbrž úpravou obsaženou v 125f odst. 4 ve spojení s 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Tedy v rozmezí zákonem stanovené částky 1 500 – 2 500 Kč. Z uvedeného rozmezí byla žalobci následně stanovena výše jemu uložené pokuty při samé spodní hranici sazby, což soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, shledal přiměřeným a odpovídajícím přestupku žalobce. Soud tudíž neshledal ani tuto námitku důvodnou.
22. Závěrem soud dodává, že k celé projednávané situaci došlo pouze na základě žalobcem předložených nedostatečných údajů, kdy leželo břemeno tvrzení v tomto směru především na jeho straně, přičemž správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když vyvinuly dostatek aktivity, který po nich bylo možné požadovat. Soud rovněž konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a postup správních orgánů byl tak v souladu se zákonnou úpravou.
23. Vzhledem ke všem výše zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť žádná z uplatněných námitek nebyla shledána oprávněnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 12. listopadu 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.